A°. 1841. N°. 32.

DINGSDAG, DEN 20sten APRIL.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 16 *April* 1841.

(1603g) PIETER WILLEM VAN DER LINDEN, heeft aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Colonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Mengelingen.

HET FRANSCH BROODJE.

Op een van de vier hoeken, waar twee der drukst bezochte straten, *the New-road en Tottenham courtroad*, elkander kruisen, stond kort geleden, en staat waarschijnlijk heden nog, een deftige bakkerswinkel. Wie, echter, in 't najaar van 1838, dien winkel voorbij is gegaan, er toevallig een oog in heeft geslagen en, (wat hij zeker niet heeft kunnen nalaten) zijne blikken een poos heeft laten rusten op eene Vrouwelijke gestalte, achter de toonbank, — die moet zich zeker ook herinneren, dat die gestalte een meisje was van ongemeene schoonheid, hetwelk ter naauwernood hare achttiende lente beleefd kon hebben. Zij heette Marie. en: »ik begrijp niet, Marie," sprak eens haar vader, » wat de jongman, die hier iederen morgen voorbijgaat, en dien ik voor een *Schot* houd, toch zoo te gluren heeft in onzen winkel. 't Duurt soms twee of drie minuten, eer hij een voet verder zet. Kent ge hem ook?"

— »Even min als gij hem kent, Vader!" hernam Marie.

De bakker zag zijne dochter ernstig in 't gezigt, en hoe langer hij haar aanzag hoe sterker zij bloosde. »Ik wil niet gelooven, Marie," zoo ging hij voort, dat ge mij misleidt. Gij weet hoe lief uw oude vader u heeft, en dat uw geluk het doel van al mijn streven is. Sedert den dood van uwe moeder, zou ik niet weten, waar ik nog voor leefde, was 't niet voor u; en 't zou mij bitter hard vallen, moest ik van u scheiden. Toch begrijp ik, dat gij eenmaal trouwen zult en trouwen moet. Doch, zoudt gij misschien met dien jongman,"

— »Liefste, beste Vader," zoo viel Marie hem in het woord: »ik heb nooit met hem gesproken, of hij met mij."

Naauwelijks waren de woorden haar over de lippen, toen de jongman haastig den winkel intrad, en om een Fransch broodje vroeg. Daarin lag nu volstrekt niets ongewoons, althans niets, dat Marie verlegen kon maken. Toch sidderde de hand, waarmede ze hem het broodje overgaf, en 't scheen werkelijk, dat zijn vroegere aanblik haar niet zoo onverschillig had gelaten, als het antwoord meêbragt, dat ze haren vader gaf. Was 't gebrek aan vertrouwen, gebrek aan opregtheid? Zeker niet: Marie had haren vader hartelijk lief, en wist niet wat veinzen was. Doch waar leeft het zeventien- of achttienjarige meisje, hetwelk de eerste vraag, of zij denkt, 't hart eens mans te hebben getroffen, met »ja" beantwoordt? — De vreemdeling, van zijnen kant, vermoedde ook, zoo 't scheen, den indruk niet, dien hij verwekte: want nadat hij gezegd had wat hij zeggen moest, en het broodje ontvangen had, leide hij het geld op de toonbank en ging heen.

Van dien dag af, kwam de vreemdeling geregeld iederen morgen, een Fransch broodje halen; en al sprak hij ook nimmer een woord met Marie of zij met hem, toch moest het meisje bekennen, dat hij meer en meer hare belangstelling wekte. Dit alleen dus op 't gezigt; en inderdaad had zijn gelaat ook iets, dat onwillekeurig noopte: want, was 't over 't geheel wat te bleek en te mager, om schoon te zijn, toch schitterden geest en leven, en somwijlen ook bewondering, bij 't aanstaren der liefelijke Marie, hem uit de groote oogen, vol zachtheid en minzaamheid. Toen hij drie of vier dagen later weder, vroegtijdig als naar gewoonte, zijn Fransch broodje kwam halen, zeide de bakker, die toevallig in den winkel stond, tot zijne dochter: »is 't niet zonderling, dat een jong mensch, wiens kleeding en wiens gansche voorkomen van onmiskenbare armoede getuigen, de verkwisting zoo ver drijft, om niets dan Fransch brood te willen eten? Hij kon zich voor dat zelfde geld een goed, groot en veel voedzamer brood verschaffen." Marie zweeg; zij gevoelde, dat haar vader gelijk had maar tevens ook, dat zij den vreemdeling geen ongelijk mogt geven.

Omtrent drie weken waren er verloopen, sinds de bakker zijne dochter naar den jongen Schot had gevraagd, toen deze laatste, eens 's morgens, terwijl de bakker juist met Marie stond te praten, en er geene klanten in den winkel waren, ijlings binnentrad; een plat, vierkant pakje op de toonbank leide; het touwtje losknoopte, waar 't meê toegebonden was; den papieren omslag ontvouwden en den vader Marie's portret voorhield. 't Was in pastel geteekend, zoo fraai uitgevoerd, zoo sprekend gelijkend, dat de bakker en zijne dochter 't met verbazing aanschouwden. De jongman hing met zijne gansche ziel aan beider oogen.

— »Bevalt het u?" stamelde hij, na eene korte poos.

— »Hoe kan dat anders!" hernam de bakker. »Ik heb van zulke dingen zeker weinig verstand, maar anders zou ik zeggen, een portret kan niet fraaijer, ik meen niet gelijkender en natuurlijker zijn."

— »Hebt gij lust om het te koopen?" vroeg de jonge kunstenaar stotterend, terwijl een vuurroode blos zijn gelaat en voorhoofd overdekte.

» Dat zou ik wel," hervatte de bakker met een glimlach; »ik vrees maar, dat de prijs voor mij wat hoog zal loopen."

» Zouden vijf schellingen te veel zijn? stamelde de andere, en sloeg de oogen neder.

» Vijf schellingen!" riep de bakker. »Vijf schellingen, voor zulk een meesterstuk! Neen mijn goede Heer, met vreugde geef ik er twintig voor, en kon ik er u tienmaal twintig geven, de teekening is 't waard." Zoo sprekende, reikte hij den diep verlegen jongman een Gouden Souverein, dien deze gretig aannam, en toen met den uitroep: » God zij gedankt!" den winkel verliet.

» Allerzonderlingst!" zei de bakker en zag Marie aan, die sterk blozend en met betraande oogen naast hem stond. » Dat is eerst een wonderlijke snaak! » Hoe 't zij, Marie, hij heeft u voorbeeldeloos mooi getroffen!" En terwijl hij nu het portret voorzigtig aan het randje vasthield, bragt hij 't naar 't aangrenzend schrijfvertrek, waar 't reeds den volgenden morgen achter lijst en glas boven zijnen Lessenaar hing.

Des anderen daags en vervolgens dag aan dag kwam een jongman en haalde een Fransch broodje. Van 't portret werd niet meer gesproken, ook was hij over 't algemeen weêr even kort van stof als te voren. Daarentegen, scheen hij met elken dag armer te worden, en in magerheid toe nemen; en vaak, wanneer Marie zich omkeerde; om 't broodje van de plank te krijgen, rustte zijn blik met zulk eene uitdrukking van smart en teederheid op haar, dat de bakker, die uit zijn schrijfvertrek den winkel overzien kon, en den jongman naauwlettend gadesloeg, zijn eerlijk hart op 't zonderlingst bewogen voelde. Ook Marie was niet meer wat zij eertijds was: hare wangen werden bleeker en hare vrolijkheid verdween. Eindelijk kon de bakker niet langer zwijgen, en op zekeren avond, onder het theedrinken, besloot hij zijne dochter over de zaak te onderhouden. »Ik moet u wat zeggen, Marie," zoo begon hij: »die jongman daar is op u verliefd, en gij zijt het op hem; stil, stil, spreek 't mij niet tegen!" en Marie sloot den mond, dien zij reeds tot eene halve onkentenis geopend had. » Gij zult mij dat niet uit het hoofd praten. Ik heb ook mijne oogen, en zie de gansche geschiedenis, zoo klaar en duidelijk als mijn hoed daar. Ik heb u en hem dikwijls genoeg bespied, en al ben ik ook maar een eenvoudig man, ik heb toch wel gemerkt, dat gij elkander liefhebt. Hij heeft er u niets van gezeid. Zeer wel, dat is juist, wat me in hem bevalt: want redelijkerwijze kan hij niet veronderstellen, dat het mij bijzonder aangenaam moet zijn. Intusschen, heb ik de zaak van alle kanten overwogen, en het eenigste wat mij, in zoo verre in den jongman tegenstaat, is zijn zwak voor Fransch brood; doch dit zou hem wel af te leeren zijn. En zeker zou hij 't dan met zijne teekenpen al ver kunnen brengen, wanneer hij iemand had, die hem te paard hielp, zoo als men zegt! En gesteld, 't liep eens erg tegen, dan zou ik ten slotte nog altijd de man, die u beiden onderhouden kon; want onder ons gezegd, Marie, ofschoon wij altijd maar geleefd hebben naar onzen nederigen staat, en ik u zeer eenvoudig heb opgevoed, zoo ben ik toch een goed deel rijker dan de menschen wel denken.. He, wat was dat daar? Ik hoop niet dat men ons beluistert. Ga eens kijken Marie!"

Marie opende de deur, die in den winkel uitkwam, doch zag niemand en toch had er iemand geluisterd, en wel iemand die bij het onderwerp van 't gesprek groot belang had. 't Was James, de meesterknecht geweest, die zonder te vermoeden, dat de meester rijker was dan hij scheen, in 't geheim op een huwelijk vlaste met Marie, en op de overname van de bak-

kerij, en dus over de vertrouwde mededeeling zoo even door hem beluisterd, gansch niet was gesticht.

Den volgenden morgen bleef de jonge Schot weg; althans het uur, waarop hij gewoon was zijn Fransch broodje te komen halen, verliep, zonder dat hij verscheen. Met een hart vol angst en liefde, volgde het oog van Marie den wijzer van de winkelklok: want haar vader had gezegd, dat hij, zoodra de Schot weer in den winkel kwam, met dezen eens een ernstig woordje spreken wilde. De strijdigste gewaarwordingen verdrongen zich beurtelings in haren boezem: nu eens treurde zij om hare teleurgestelde hoop, dan weder verblijdde zij zich over het uitstel, dat de zaak leed door zijn wegblijven. Eindelijk trad de bakker met hoed en stok uit zijne kamer; hij had in de City wat te verrigten en kon niet langer wachten. 't Hart ontzonk Marie, toen zij haren vader in een omnibus zag stappen. Omtrent een half uur later, liet zij de beschuit vallen, die ze iemand wou overgeven, want de jonge Schot stond op straat, digt bij 't venster, de oogen stijf op haar gerigt. Hevig joeg haar pols bij 't denkbeeld, dat hij zoo straks over haar zou staan en zij 't geluid zijner stem zou hooren. Doch waarom draalde hij? De winkel was ledig. Had hij eenig vermoeden van hetgeen haar ontrustte, van hetgeen haar vader met haar gesproken had? Zij vermande zich en zag den Schot moedig aan. Doch zijn behoeftig voorkomen en zijne hol liggende oogen getuigden van drukkender zorg, dan de kommer eens harten, dat dobbert tusschen hoop en vrees. Ook had haar oog naauwelijks het zijne ontmoet, of, in plaats van den winkel in te komen, keerde hij zich om en spoedde zich weg. Terstond daarop kwam James den winkel door, de broodmand op den schouder; en ofschoon Marie 't als louter toeval moest beschouwen, voer haar toch eene koude huivering door de leden, toen zij hem met groote schreden den Schot zag volgen.

De tijd ging voor Marie met looden schreden om, en zoo zij al werktuigelijk verrigtte wat er in den winkel te doen viel, zou 't haar toch onmogelijk zijn geweest te zeggen, wat zij had gedaan. Daarbij kwam nog, dat het weer omsloeg. De zon, die 's morgens zoo glansrijk was opgegaan, verschool zich achter donkere wolken en 't begon te regenen. De arme Marie werd zoo treurig en neerslagtig, dat zij meer dan eens op 't denkbeeld kwam, om haren vader te gaan opzoeken; doch wanneer zij dan begreep, dat dit niet slechts vergeefsche moeite zou zijn, maar dat zij ook den winkel niet alléén kon laten, rolden haar de tranen over de wangen. Eindelijk kwam de vader. Naauwelijks had Marie hem den natten hoed uit de hand genomen, of daar trad James binnen en riep lagchende: »dacht ik 't niet, dat jonge Schotsche heertje houdt er een liefje op na!" Dit was voor Marie te veel: zij moest den winkel verlaten.

De eerlijke bakker was er haast even zoo van geschrikt als zijne dochter. Hij verweet zich zelven zijne voorbarigheid, en overlaadde den Schot met scheldwoorden. »Die jonge booswicht!" riep hij vergramd. »Hier onheil te komen stichten in mijne vreedzame woning, en dat terwijl ik zoo mild jegens hem was, en zoo veel voor hem doen wilde!" — Toen echter de eerste storm wat bedaarde, moest hij bekennen, dat, zoo een van beiden schuld had, hij zelf 't meest te berispen was. De jongman toch had met Marie nimmer van liefde gesproken, en, wat zijn blik betrof, zoo was 't niet onmogelijk, althans, dat men er de verklaring van te zoeken had in de bewondering, die zoo veel schoons bij den kunstenaar moest verwekken. »In allen gevalle," dacht de bakker, »is 't onbillijk iemand om zijnen blik te veroordeelen en toch »zoo ging hij in zijne alleenspraak voort, »heb ik van mijn leven niets gezien, dat meer van liefde had. Ik kan 't onmogelijk gelooven, dat ik mij bedrogen heb. Veeleer zou ik denken, dat James niet weet wat hij zegt: hij was altijd zulk een domme, onnoozele bloed. Ik wil hem eens ondervragen en dan zelf gaan zien, wat er van is."

Met dat besluit ging de bakker naar zijne dochter. Hij verzweeg echter, wat hij voorhad en verzocht haar slechts op hare kamer te blijven, terwijl James op den winkel zou passen. Marie verlangde niet beter: want zij schrikte reeds bij het denkbeeld alleen van iemands vreemds onder de oogen te treden; zij verbeelde zich, dat ieder op haar gelaat de ijdele, dwaze hoop moest lezen, die tot dus verre haar hart had vervuld en waar zij thans bitter berouw van had.

Zoodra de bakker van zijn knecht gehoord had, dat de jonge Schot in een vrij onaanzienlijk huis woonde, hetwelk bij gedeelten verhuurd werd, ging hij er dadelijk op af, trad daar in de nabijheid een hergbergje in, en vroeg wie er al zoo woonden in het aangewezen huis. De kastelein, die het grootste genoegen vond in het bespieden van zijne buren, verhaalde trouw wat hij te dien opzigte wist en niet wist, en nadat hij iederen persoon, dien hij noemde, min of meer geschandvlekt had, ging hij dus voort: »heel boven, onder de dakpannen, woont een Schot, met eene . . . nu ja, met eene dame, die elk houdt voor hetgeen zij waarschijnlijk wel is, ofschoon niemand haar nog gezien heeft. Zij kwam in eene huurkoets, en was zoo digt in doeken en mantels en sluijers gewikkeld, dat er niemand te zien kon krijgen of zij jong of oud, mooi of leelijk was. Tot haar ontbijt heeft ze altijd koffij en Fransch brood, hetwelk de jongman zelf gaat halen; daarmêe gaat ze dan in de voorkamer zitten, en middelerwijl maakt Susanna het bed op.

Meer dan eens heb 't die domme meid gezegd, dat het mij onbegrijpelijk is, hoe zij er niet meer van te weten komt. Doch van een anderen kant moet ik ook zeggen, de jongman houdt, als een bandrekel: de wacht over de Dame, en, hoe dikwerf ook Susanna beproefd heeft, om ze met elkander aan het ontbijt te verrassen, 't is haar nooit gelukt Naauwelijks klopt zij aan, of van binnen wordt de knip weggeschoven; de jongman wipt naar buiten en sluit de deur achter. Ook telkens als hij uitgaat, sluit hij het arme schepsel op, en neemt den sleutel mede. Dit moet zijne reden hebben: achter zulk eene geheimzinnigheid steekt zeker niets goeds."

(Vervolg en Slot hierna.)

Torquaso Tasso was te midden van alle gunstbewijzen, waarmede hij in schijn, door de vorsten uit het huis van Este, tot welker roem hij werkte, door zijn dichtstuk aan hem op te dragen, beladen werd, verpligt eenig geld aan eene vriendin ter leen te vragen. Door de ondankbaarheid van Alphonsus II, hertog van Ferrara, eindelijk getergd, klaagde hij in het openbaar over dezen, en werd daarom in een gekkenhuis gedurende bijna zeven jaren opgesloten. Daar vervielen zijne ligchaams-geestvermogens; en gedurende de negen jaren, welke op deze onregtvaardige gevangenschap volgden kwijnde hij weg In 1589 begaf hij zich in een Hospitaal te Rome, en stierf uitgeput van krachten in 1595.

Publieke Veilingen.

Departement der onbeheerde Boedels en Weezen.

DONDERDAG, 15 APRIL 1841.

Het een zesde aandeel in de Katoen-Plantaadje ALSIMO, gelegen aan het gedolven Kanaal van de Warapper Kreek, ter regterhand in het opvaren, tusschen de Pl. Waterloo en den Oceaan, aankomende den Boedel MATTHIAS OEHLERS.— ƒ 10,000.— De Minderjarige PAULINA WHITE

Het HUIS en ERF, aan de Zwartenhovenbrug straat (over de Werf brug), bekend onder Nieuwe Wijk La. D. No. 115; toebehoorende den Boedel wijlen J. F. SCHWAAN. — ƒ 1010. — Wm. STIELDS.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, de Schoener Robert Haynes, Kapt. J. Blacgrove, van Demerary, hebbende 5 dagen reis, Passagier: den Heer S. M. Bromet.

UITGEZEILD.

Den 12den, Z. M. Fregat *AMPHITRITE*, gecommandeerd door den Kapitein ter Zee H. F. TENGBERGEN, naar Curacao.

Advertentiën.

AANBESTEDING.

De Administrateuren der Troepen alhier, zullen aan den minst inschrijvende aanbesteden het maken van:

(200) TWEE HONDERD lederen Tasseken voor Slaghoedjes voor percussie Buxen.

Het model en de condition, liggen ter inzage ten burele van den Kapitein Kwartiermeester, alwaar ook de verzegelde inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen, tot Donderdag den 22 dezer, des morgens ten 10 ure.

Paramaribo, den 19 April 1841.

De 2e. Luitenant, fungerende bij de Administratie voornoemd.

A. D. CHARLOUIS.

(16052) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname, belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 23sten April 1841, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slavin *Princes;* aankomende SANTJE van DUCELLE.

De Slaven *Januarij* en *Johannes;* aankomende E. M WATSON (nu Boedel.)

De Slaven *Coba*, *Wensina* of *Affie*, *Miselina*, *Francina*, *Marie* of *Abenie* en *Jansie;* aankomende S. MATERIEEL.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Rust en Vredestraat*. La. E. No. 136; aankomende VIGELANDZOON.

Paramaribo, den 19 *April* 1841.

R. GOLLENSTEDE, Exploicteur.

(15991) De ondergeteekende voornemens zijnde, binnen kort deze Kolonie te verlaten, neemt de vrijheid het geëerd Publiek te berigten, dat bij hem nog voorradig zijn: diverse MANUFACTUREN en GALANTERIEN, benevens gerookt- en gezouten SPEK in kwart tonnen, gezouten WORST in vaatjes, ROLPENS, AZIJN in heele- en halve Ankers, BROODSUIKER, RHIJNWIJNEN, SELTZERWATER, witte- en gekleurde BRANDEWIJN, *Schiedamsche* GENEVER en meer andere *GOEDEREN*; dewelke tot de minst mogelijke prijzen te bekomen zijn.

D. W. KRÖNER.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam:

Het gekoperd driemast Galjootschip *Paramaribo*, Kapt. Johan Christoph Töpper.— Adres bij L. D. J. van Bommel. — Slait 28 April.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMPS.